

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Ямбол, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги Д. Василев

при участието на секретаря М.
като разгледа докладваното от Георги Д. Василев Административно наказателно дело № 20222330200447 по описа за 2022 година

Производството е образувано по жалба на М. Н. А. от с. Х. против наказателно постановление/НП/ № г. на Началника на РУ“.... - Я., с което за нарушаване на чл.60, ал.1, т.3а, б.“а“ от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия/ЗОВВВПИ/, на основание чл.212 от ЗОВВВПИ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв.

Жалбоподателят, редовно призован, се явява лично в с.з., сочи поради какви причини не е представил всичките си патрони при предаване на оръжието си в Служба „КОС“ и пледира за отмяна на НП.

Въззиваемата страна, редовно призована, чрез представителя си изразява становище, че жалбата като неоснователна трябва да бъде отхвърлена, а НП като законосъобразно потвърдено.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

На 11.04.2022 г. на жалбоподателя М. А. е съставен АУАН от св.Б. М. – служител в Служба „КОС“ при РУ “...., затова че на 16.08.2021 г., около 22.30 ч., в землището на с. Х...., местността „....“ е използвал законно придобитото

късо огнестрелно оръжие за самоотбрана - пистолет „.... – с различна цел от целта, за която е придобито. В сведение, изискано от св.Б.М., от 17.09.2021 г. жалбоподателят е заявил, че е произвел 12 бр. изстрели по диви прасета, които са намирали в обработвана от него нива с царевица в землището на с. Х...

Св. Б.М. приел, че е нарушена разпоредбата на чл.60, ал.1, т.3а, б.„а“ от ЗОБВВПИ и съставил АУАН на жалбоподателя, който получил акта, отбелязвайки в него, че няма възражения.

На 29.04.2022 г. началникът на РУ“.... издал НП, с което наложил на жалбоподателя посоченото по-горе наказание глоба.

Горната фактическа обстановка, съдът приема за установена от събраните по делото гласни и писмени доказателства - АУАН и НП, прочетени на основание чл.283 от НПК, и които са логични, последователни и безпротиворечиви.

Съдът кредитира изцяло показанията на св.Б.М., който добросъвестно е изпълнявал своите задължения и не е заинтересован от изхода на делото.

От така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима и подадена в срок от лице, което има право на жалба. Разгледана по същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

АУАН и НП са незаконосъобразно издадени в нарушение на императивните разпоредби на чл.34, ал.1 и чл.53, ал.1 от ЗАНН.

След внимателен анализ на всички приложени по делото писмени доказателства и кредитираните от съда гласни доказателствени средства се установява, че жалбоподателят е извършил описаното в АУАН и НП административно нарушение, но поради допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на акта и постановлението НП следва да бъде отменено, а административнонаказателното производство прекратено. Видно от приложеното по делото сведение с дата 17.09.2021 г., контролният орган е установил, че има извършено административно нарушение по чл.60, ал.1, т.3а, б.„а“ от ЗОБВВПИ и нарушител е именно жалбоподателя. От посочената дата започва да тече срока от три месеца за издаване на АУАН, който срок изтича

на 17.12.2021 г. По делото няма данни до изтичане на визирания срок да са извършвани проверки, да са разпитвани други лица във връзка с процесния случай или да е прекъсвана давността по смисъла на чл.34, ал.1 от ЗАНН вр. чл.81, ал.3 от НК. При прекъсване на визирания давностен срок с действия, извършвани от контролния орган, абсолютната давност изтича на 01.02.2022 г. ВКС на Р.България последователно е застъпвал тезата за давностен характер на сроковете по чл.34 от ЗАНН. В т.2 на ТР № 48/28.12.1981 г. по н.д. № 48/1981 г. на ОСНК на ВС е прието, че тази разпоредба предвижда два давностни срока за наказателно преследване - тримесечен и едногодишен. С ТР № 112/16.12.1982 г. по н.д. № 96/1982 г. на ОСНК на ВС пък е възприето, че институтите на спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване - чл.81 от НК-, се прилагат и за давността по чл.34 от ЗАНН. В такъв смисъл е и ТР № 44/29.12.1983 г. по н.д. № 29/1982 г. на ОСНК на ВС. Въпреки че посочените тълкувателни решения не са били задължителни за съдилищата, съгласно действащата към момента на приемането им разпоредба на чл.52, ал.1 от ЗУС (отм.), а само за ръководство на съдилищата, същите не са загубили своята актуалност. По подобие с наказателното право, с изтичане на давностните срокове по чл.34 от ЗАНН се погасява възможността да бъдат реализирани всички правомощия на наказващия орган по административнонаказателното правоотношение. Давността погасява възможността за реализирането на отговорността, следователно изключва възможността за реализиране на материалното санкционно правоотношение изобщо. Давността е материалноправен институт с процесуални последици, тъй като погасява възможността за реализиране на отговорността. Тя е свързана с идеята, че продължителното бездействие на правоимащия субект (административнонаказващия орган) създава неоправдано положение на несигурност в правния мир. Давностните срокове са материалноправни и като такива са различни по своя характер и правни последици от преклузивните срокове, като с тях наказателното преследване се изключва, погасява се правото да се търси отговорност. Заедно с това преклузивните срокове не се спират и не се прекъсват с действията на надлежните органи, за разлика от давностните такива. От съдържанието на относимите разпоредби на ЗАНН и проследяване на тълкувателната дейност на ВС по този въпрос може да се направи еднозначен извод, че става въпрос за давност, която е обвързана с момента на съставяне на АУАН, поставящ началото на

административнонаказателното производство в две хипотези - от откриване на нарушителя или от извършване на нарушението. Касае се до материалноправни срокове, видно както от систематичното място на разпоредбата на чл.34 от ЗАНН, така и от уредените хипотези за тяхното спиране и прекъсване (чл.36, ал.2, чл.43, ал.6 от ЗАНН, чл.25 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН). Изложеното дава основание да се приеме, че сроковете по чл.34 от ЗАНН са давностни и в процесния случай АУАН и НП са незаконосъобразно издадени, защото не се образува административнонаказателно производство, ако са изтекли визираните срокове, от което следва, че НП трябва да бъде отменено, а административнонаказателното производство прекратено. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. по Тълк.Д. № 1/2014 г., ОСК на НК на ВКС I и II Колегии на ВАС.

Налице е и друго основание за отмяна на НП. Нарушена е разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗАНН – на жалбоподателя не е наложено съответното административно наказание. Видно от разпоредбата на чл.212 от ЗОБВВПИ:“ За нарушение на този закон и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните лица се наказват с глоба от 500 до 2000 лв. и/или с имуществена санкция от 3000 до 10 000 лв.“, а съгласно разпоредбата на чл.185, ал.1 от ЗОБВВПИ:“ Който извърши нарушение на чл.60, ал.1, т.1 - 4, 5 и 6, извън случаите на чл.184, се наказва с глоба от 500 до 2500 лв.“. При процесния казус е категорично установено, че е извършено нарушение на чл.60, ал.1, т.3а, б.“а“ от ЗОБВВПИ, което попада в хипотезиса на чл.185, ал.1 от ЗОБВВПИ, а не в хипотезиса на чл.212 от ЗОБВВПИ, като в случая не е налице и хипотезиса на чл.184 от ЗОБВВПИ, което навежда окончателния извод, че жалбоподателят е неправилно санкциониран. Ако се приеме хипотетично, че не е настъпил давностния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН, имайки предвид, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати други нарушения на процесуалните правила и от анализа на доказателствения материал е категорично установено, че има извършено административно нарушение от жалбоподателя на горепосочената материална разпоредба, е видно, че нарушителя е неправилно санкциониран по чл.212 от ЗОБВВПИ. Визираната санкционна разпоредба се прилага само при липсата на друга санкционна норма от този закон, а такава норма има – чл.185, ал.1 - като и двете норми са императивни по своя правен характер, което води крайното заключение за неправилно налагане на

административното наказание. В случая съдът не може да приложи разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН, защото наказанието „глоба“ по чл.185, ал.1 от ЗОБВВПИ е в по-висок размер. С оглед установеното, неправилното приложение на санкционната норма от наказващия орган е довело да нарушение на императивната разпоредба на чл.53, ал.1 от ЗАНН, което по своя характер е самостоятелно правно основание за отмяна на НП като незаконосъобразно.

Допуснатите нарушения на визираните императивни разпоредби от ЗАНН са съществени по своя характер и ограничават правото на защита на жалбоподателя. Посочените нарушения на процесуалните правила не могат да бъдат отстранени от съда, поради което НП като незаконосъобразно издадено следва да бъде отменено, а административнонаказателното производство прекратено. В тази връзка, съдът изцяло споделя искането на жалбоподателя за отмяна на НП и отхвърля като неоснователна аргументацията на процесуалния представител на наказващия орган за потвърждаване на НП като законосъобразно.

При този изход на делото разноски на жалбоподателя не се дължат, т.к. не са поискани и не са представени писмени доказателства за това.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.2, т.3 вр. чл.34, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП №г. на Началника на РУ “.... при ОД на МВР - Я...., с което на М. Н. А. от с. Х.... ЕГН: *****, за нарушаване на чл.60, ал.1, т.3а, б.“а“ от ЗОБВВПИ, на основание чл.212 от ЗОБВВПИ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 /петстотин/лв. и ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Ямбол в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____